

**Kamer
van Volksvertegenwoordigers**

ZITTING 1976-1977.

10 FEBRUARI 1977.

**WETSONTWERP
houdende vaststelling
van een Belgische visserijzone.**

MEMORIE VAN TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Begin november 1976 heeft de Raad van Ministers van de Europese Gemeenschappen een resolutie goedgekeurd, krachtens dewelke de Lid-Staten vanaf 1 januari 1977, in het raam van een gecoördineerde actie, de grens van hun visserijzones op 200 zeemijlen zullen brengen langs de Noordzee en de Noord-Atlantische Oceaan. Tevens wordt de mogelijkheid voorzien dat een gelijkaardige maatregel kan worden getroffen in andere visserigebieden rond de Gemeenschap, met name in de Middellandse Zee.

In een aanvullende verklaring, ingeschreven in de notulen van de Raad, wordt gepreciseerd dat de datum van 1 januari 1977 afhankelijk is van de voltooiing der vereiste grondwettelijke procedures in iedere Lid-Staat.

De beslissing van de Raad van Ministers steunt hoofdzakelijk op de overweging dat, zo spoedig mogelijk, maatregelen dienen getroffen om de dalende visreserves, inzonderheid in de Noordzee en de Noord-Atlantische Oceaan, voor verdere uitputting te behoeden. De voorraden tong en haring, bijvoorbeeld, zijn teruggevallen op een voorheen ongekend laag peil, terwijl ook de evolutie van de reserves aan makrel, schol en kabeljauw een zorgwekkende dalende curve vertoont.

Deze ongunstige toestand spruit hoofdzakelijk voort uit een te intense visserij-activiteit, de zgn. « overfishing », die met name te wijten is aan de uitbreiding van sommige industriële vloten en het gebruik van steeds meer doeltreffende apparaten.

Het is van essentieel belang voor de toekomst van de zeevisserij in de E.E.G. dat de visreserves in de wateren rond de Gemeenschap, door een doeltreffende beschermingspolitiek, terug op een economisch rentabel peil worden gebracht.

**Chambre
des Représentants**

SESSION 1976-1977.

10 FÉVRIER 1977.

**PROJET DE LOI
portant établissement
d'une zone de pêche de la Belgique.**

EXPOSE DES MOTIFS

MESDAMES, MESSIEURS,

Au début du mois de novembre 1976, le Conseil des Ministres des Communautés européennes a approuvé une résolution en vertu de laquelle, à partir du 1er janvier 1977, les Etats membres étendent, par une action concertée, les limites de leurs zones de pêche à 200 milles marins le long de la mer du Nord et de l'océan Atlantique Nord. En outre, la résolution prévoit la possibilité que des mesures analogues soient prises dans d'autres zones de pêche autour de la Communauté, notamment dans la Méditerranée.

Dans une déclaration complémentaire, reprise au procès-verbal du Conseil, il est précisé que le respect de la date du 1er janvier 1977 est subordonné à l'accomplissement des procédures constitutionnelles nécessaires propres à chaque Etat membre.

La décision du Conseil des Ministres est fondée principalement sur la considération que des mesures doivent être prises, le plus rapidement possible, en vue de protéger les réserves de poissons en baisse, notamment dans la mer du Nord et l'océan Atlantique Nord. Les stocks en soles et harengs, par exemple, sont tombés à un niveau jamais atteint précédemment, alors que l'évolution des réserves en maquereaux, plies et cabillauds montre également une courbe descendante inquiétante.

Cette situation défavorable découle principalement d'une activité de pêche trop intensive, qui est due notamment au développement de certaines flottilles industrielles et à l'emploi d'appareils toujours plus efficaces.

Il est d'une importance essentielle pour l'avenir de la pêche maritime dans la C.E.E. que les réserves de poissons, dans les eaux qui entourent la Communauté, soient ramenées, par une politique efficace de protection, à un niveau économiquement rentable.

Om een dergelijke politiek naar behoren te kunnen voeren, dient de E.E.G. evenwel bij machte te zijn in een vrij brede zone dwingende maatregelen uit te vaardigen die zowel gelden voor de visserijloten uit de Lid-Staten als voor schepen varend onder de vlag van « derde » landen.

Het huidige E.E.G.-visserijbeleid, dat in 1970 van kracht is geworden, is in dit verband duidelijk ontoereikend, daar de Lid-Staten slechts maatregelen kunnen treffen binnen een strook van maximum twaalf mijl.

Daarenboven is het vraagstuk van de overbevissing niet beperkt tot de wateren rond de Gemeenschap, doch hebben tal van « derde » landen met dezelfde moeilijkheid te kampen. Zonder de resultaten van de IIIe U.N.O.-Zeerechtconferentie af te wachten hebben verschillende van deze landen reeds unilateraal een voorbehouden visserijzone van 200 mijl ingesteld (o.m. IJsland), of het inzicht bekend gemaakt in het begin van 1977 tot een dergelijke stap over te gaan (o.m. de Verenigde Staten, Canada, Noorwegen en de Far-Oer).

Deze veralgemeende toepassing van de 200 mijlgrens zal niet enkel de vangsten van de E.E.G.-visserijloten in de verschillende voorbehouden nationale zones aanzienlijk beperken, doch tevens leiden tot een groeiende concentratie van vaartuigen, zowel uit de E.E.G.-Lid-Staten als uit « derde » landen, in de Noordzee en de Noord-Atlantische Oceaan. Het is duidelijk dat in die omstandigheden, bij ontstentenis van doeltreffende maatregelen, de overbevissing in de wateren rond de Gemeenschap nog scherpere vormen zal aannemen en de rentabiliteit van het visserijbedrijf nog meer in het gedrang brengen.

Om deze verschillende redenen heeft de E.E.G. dan ook besloten op haar beurt een 200 mijlzone in te stellen, waarbinnen zij het visbestand zo rationeel mogelijk wenst te beheren ten einde de reserves terug op peil te brengen.

Onderhavig wetsontwerp beoogt de goedkeuring van de Wetgevende Kamers te verkrijgen opdat België, in het raam van deze gecoördineerde E.E.G.-actie, een visserijzone zou kunnen instellen. Het internationaal statuut van deze wateren, als hoge zee, zou hierdoor niet worden aangetast, evenmin als de andere rechtmatige gebruiken van de zee buiten het domein van de visvangst.

De strafbepalingen, voorzien door artikel 6, leunen aan bij deze vervat in de gelijkaardige Britse en Franse ontwerpen.

Volledigheidshalve dient nog vermeld dat de instelling van een 200 mijlzone voor de E.E.G. gevlogen zal hebben zowel in het interne als in het externe vlak.

In het interne vlak zal de Gemeenschap haar huidige visserijbeleid moeten aanpassen aan de nieuwe toestand, waarbij, zoals hoger gezegd, de nadruk hoofdzakelijk zal worden gelegd op de bescherming van de visreserves.

In het externe vlak zal de E.E.G. onderhandelingen moeten aanknopen zowel met de landen waar de E.E.G.-Lid-Staten visserijbelangen hebben als met deze die, omgekeerd, de visserij bedrijven binnen de toekomstige E.E.G.-200 mijlzone. Wegens het dringend karakter van dit vraagstuk, te wijten aan het feit dat verschillende van deze landen eerstdaags hun nationale voorbehouden visserijstrook zullen uitbreiden, heeft de Raad van Ministers zijn goedkeuring gehecht aan een mandaat dat de Europese Commissie machtigt onverwijd onderhandelingen aan te knopen met de Verenigde Staten, Canada, IJsland, Noorwegen, de Far-Oer, Zweden, Finland, de U.S.S.R., de D.D.R., Polen, Spanje en Portugal.

*De Minister van Buitenlandse Zaken
en van Ontwikkelingssamenwerking,*

R. VAN ELSLANDE.

Afin de pouvoir mener une politique de cette nature, la C.E.E. doit être à même de prendre, dans une zone assez large, des mesures contraignantes qui soient valables tant pour les flottilles de pêche des Etats membres que pour les bateaux naviguant sous le pavillon de pays « tiers ».

La politique de pêche actuelle de la Communauté, qui est entrée en vigueur en 1970, est à cet égard manifestement insuffisante, puisque les Etats membres ne peuvent prendre des mesures qu'à l'intérieur d'une zone de douze milles au maximum.

De plus, le problème de la surexploitation des réserves n'est pas limité aux eaux qui entourent la Communauté, de nombreux pays « tiers » devant faire face aux mêmes difficultés. Sans attendre les résultats de la IIIe Conférence des Nations Unies sur le droit de la mer, plusieurs de ces pays ont déjà instauré unilatéralement une zone de pêche réservée de 200 milles (entre autres l'Islande), ou ont fait connaître leur intention de franchir ce pas au début de l'année 1977 (entre autres les Etats-Unis, le Canada, la Norvège et les îles Féroé).

Cette application généralisée de la zone des 200 milles ne limitera pas seulement les prises des flottilles de la C.E.E. dans les différentes zones nationales réservées, mais entraînera, en même temps, une concentration croissante de navires, tant des Etats membres que de pays « tiers », dans la mer du Nord et l'océan Atlantique Nord. Il est clair que, dans ces conditions, la surexploitation dans les eaux entourant la Communauté prendra, à défaut de mesures efficaces, des formes encore plus aiguës et compromettra encore davantage la rentabilité de l'industrie de la pêche.

Pour ces différentes raisons, la C.E.E. a décidé d'instaurer, à son tour, une zone de 200 milles, à l'intérieur de laquelle elle entend gérer aussi rationnellement que possible les réserves de poissons, afin de les ramener à un niveau satisfaisant.

Le présent projet de loi vise à obtenir l'approbation des Chambres législatives pour que la Belgique, dans le cadre de cette action coordonnée de la C.E.E., puisse instaurer une zone de pêche. Cette mesure n'affecterait pas le statut international de ces eaux en tant que haute mer, ni les autres usages légitimes de la mer en dehors de la pêche.

Les dispositions pénales, prévues par l'article 6, s'inspirent de celles qui figurent dans les projets similaires du Royaume-Uni et de la France.

Il convient encore de préciser que l'instauration d'une zone de 200 milles entraînera, pour la C.E.E., des conséquences tant sur le plan interne que sur le plan externe.

Sur le plan interne, la Communauté devra adapter sa politique de pêche à la nouvelle situation, étant entendu, ainsi qu'il l'a été indiqué ci-dessus, que l'accent sera mis principalement sur la protection des réserves de poissons.

Sur le plan externe, la Communauté devra engager des négociations tant avec les pays où les Etats membres de la C.E.E. qui ont des intérêts de pêche, qu'avec ceux qui, à l'inverse, exercent des activités de pêche à l'intérieur de la future zone communautaire des 200 milles. En raison du caractère urgent du problème, dû au fait que plusieurs de ces pays étendent prochainement leurs zones de pêche réservées nationales, le Conseil des Ministres a approuvé un mandat qui autorise la Commission européenne à engager immédiatement des négociations avec les Etats-Unis, le Canada, l'Islande, la Norvège, les îles Féroé, la Suède, la Finlande, l'U.R.S.S., la R.D.A., la Pologne, l'Espagne et le Portugal.

*Le Ministre des Affaires étrangères
et de la Coopération au Développement,*

R. VAN ELSLANDE.

De Minister van Landsverdediging,
P. VANDEN BOEYNANTS.

*De Minister van Volksgezondheid
en van het Gezin,*
J. DE SAEGER.

De Minister van Justitie,
H. VANDERPOORTEN.

De Minister van Landbouw,
A. LAVENS.

De Minister van Verkeerswezen,
J. CHABERT.

De Staatssecretaris voor Leefmilieu,
K. POMA.

Le Ministre de la Défense nationale,
P. VANDEN BOEYNANTS.

Le Ministre de la Santé publique et de la Famille,
J. DE SAEGER.

Le Ministre de la Justice,
H. VANDERPOORTEN.

Le Ministre de l'Agriculture,
A. LAVENS.

Le Ministre des Communications,
J. CHABERT.

Le Secrétaire d'Etat à l'Environnement,
K. POMA.

WETSONTWERP

BOUDEWIJN, KONING DER BELGEN,

Aan allen die nu zijn en hierna wezen zullen, ONZE GROET.

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd door het koninklijk besluit van 12 januari 1973, inzonderheid op artikel 3, lid 1;

Gelet op de dringende noodzakelijkheid;

Op de voordracht van Onze Minister van Buitenlandse Zaken en van Ontwikkelingssamenwerking, van Onze Minister van Landsverdediging, van Onze Minister van Volksgezondheid en van het Gezin, van Onze Minister van Justitie, van Onze Minister van Landbouw, van Onze Minister van Verkeerswezen en van Onze Staatssecretaris voor Leefmilieu,

HEBBEN WIJ BESLOTEN EN BESLUITEN WIJ :

Onze Minister van Buitenlandse Zaken en van Ontwikkelingssamenwerking, Onze Minister van Landsverdediging, Onze Minister van Volksgezondheid en van het Gezin, Onze Minister van Justitie, Onze Minister van Landbouw, Onze Minister van Verkeerswezen en Onze Staatssecretaris voor Leefmilieu zijn gelast, in Onze naam, bij de Wetgevende Kamers het wetsontwerp in te dienen, waarvan de tekst volgt :

Artikel 1.

Buiten de territoriale zee van België wordt een nationale visserijzone ingesteld, zich uitstrekende over het gedeelte van de Noordzee dat gelegen is tussen de middellijnen waarvan de punten op gelijke afstand liggen van de basislijnen van de territoriale zee van Frankrijk, van het Verenigd Koninkrijk en van Nederland, enerzijds, en van de basislijn van de territoriale zee van België, anderzijds.

Art. 2.

Het uitoefenen van de visserij in de in artikel 1 omschreven zone valt onder de rechtsmacht en de reglementering van België.

Art. 3.

Voor vreemde schepen geldt in de in artikel 1 omschreven zone visserijverbod.

Nochtans laat dit verbod de voorzieningen voortvloeiende uit het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap onverlet.

Art. 4.

De officieren van de visserijwachtschepen worden belast met het toezicht op de toepassing van deze wet, onvermindert de bevoegdheden van de officieren van de gerechtelijke politie.

Bovendien hebben zij de taak overtredingen van deze wet op te sporen en vast te stellen in processen-verbaal die bewijskrachtig zijn zolang niet het tegendeel is bewezen.

Met het oog daarop hebben zij het recht te allen tijde zich aan boord te begeven van vissersvaartuigen van welke nationaliteit ook die binnen de Belgische visserijzone varen, de overlegging van alle scheepspapijren en van alle bewijsstukken te eisen, alsmede het op heterdaad betrachte schip naar een Belgische haven op te brengen met het doel onmiddellijk een vervolging in te stellen en, als zulks nodig mocht blijken, het schip voor rekening en risico van de eigenaar of exploitant aan de ketting te leggen.

In geval van betrapping op heterdaad hebben zij het recht onmiddellijk beslag te leggen op de vangst en het vistuig.

Indien de vangst in beslag wordt genomen, wordt ze in het openbaar verkocht. Indien de verdachte achteraf wordt vrijgesproken, wordt hem de opbrengst van de verkoop van de vangst uitgekeerd.

Art. 5.

Wanneer een vissersvaartuig in overeenstemming met de beschikkingen van artikel 4 aan de ketting is gelegd, wordt het vaartuig onmiddellijk vrijgegeven in ruil voor het stellen, door de eigenaar of de persoon die voor diens rekening handelt, van een borgtocht of enige andere zekerheid overeenkomende met een bedrag dat niet meer mag belopen dan de in artikel 6 vastgestelde maximum geldboete.

De borgtocht dient te worden betaald in handen van de verbalisant die hem in bewaring geeft bij het registratiekantoor in welks ambtsgebied zich de bevoegde rechtbank bevindt.

Art. 6.

Inbreuken tegen de bepalingen van deze wet of van ter uitvoering hiervan genomen koninklijke besluiten worden bestraft met een geldboete van 1 500 tot 40 000 frank.

Bovendien kan de rechter de opbrengst van de verkoop van de vangst alsmede het vistuig die bij de vaststelling van het misdrijf in beslag zijn genomen, verbeurd verklaren.

Art. 7.

Bij ontstentenis van andersluidende aanwijzingen in verband met de bevoegdverklaring zijn de rechtbanken van Brussel bevoegd om over de inbreuken tegen deze wet recht te spreken.

Art. 2.

L'exercice de la pêche dans la zone définie à l'article 1, est soumis à la juridiction et à la réglementation de la Belgique.

Art. 3.

La pêche est interdite aux bâtiments étrangers dans la zone définie à l'article 1.

Cette interdiction ne porte toutefois pas atteinte aux dispositions découlant du Traité instituant la Communauté économique européenne.

Art. 4.

Sans préjudice des pouvoirs des officiers de police judiciaire, les officiers des navires garde-pêche sont chargés de veiller à l'application de la présente loi.

Ils sont, en outre, chargés de rechercher les infractions à celle-ci et de les constater par des procès-verbaux faisant foi jusqu'à preuve contraire.

Ils peuvent à cette fin, visiter en tout temps les navires de pêche de quelque nationalité qu'ils soient naviguant dans la zone de pêche belge, exiger la production de tous les documents de bord et de toutes pièces à conviction et diriger le navire pris en flagrant délit vers un port belge aux fins d'engager immédiatement des poursuites et, si cela s'avère nécessaire, d'arrêter le navire aux frais et risques de son propriétaire ou de son exploitant.

En cas de flagrant délit, ils peuvent procéder à la saisie immédiate des prises et engins de pêche.

S'il y a saisie des prises, le produit de la pêche sera vendu publiquement. Le prix de vente des prises sera restitué si le prévenu est acquitté ultérieurement.

Art. 5.

Lorsqu'il est procédé à l'arrêt d'un navire de pêche conformément aux dispositions de l'article 4, le navire est immédiatement relâché, en échange d'un dépôt par le propriétaire ou la personne agissant pour son compte, d'une caution ou de toute autre garantie d'un montant qui ne peut être supérieur au montant maximum de l'amende prévue à l'article 6.

La caution sera versée entre les mains de l'agent verbalisant qui la consignera au bureau de l'enregistrement dans le ressort duquel se trouve le tribunal compétent.

Art. 6.

Les infractions aux dispositions de la présente loi ou aux arrêtés royaux pris en exécution de celle-ci sont frappées d'une amende de 1 500 à 40 000 francs.

En outre, la confiscation du montant de la vente des prises et des engins de pêche saisis lors de la constatation de l'infraction pourra être ordonnée par le juge.

Art. 7.

A défaut d'autres règles attributives de compétence, les tribunaux de Bruxelles sont compétents pour juger les infractions à la présente loi.

Gegeven te Brussel, 9 februari 1977.

BOUDEWIJN.

VAN KONINGSWEGE :

*De Minister van Buitenlandse Zaken
en van Ontwikkelingssamenwerking,*

R. VAN ELSLANDE.

De Minister van Landsverdediging,

P. VANDEN BOEYNANTS.

De Minister van Volksgezondheid en van het Gezin,

J. DE SAEGER,

De Minister van Justitie,

H. VANDERPOORTEN.

De Minister van Landbouw,

A. LAVENS.

De Minister van Verkeerswezen,

J. CHABERT.

De Staatssecretaris voor Leefmilieu,

K. POMA.

Donné à Bruxelles, le 9 février 1977.

BAUDOUIN.

PAR LE ROI :

*Le Ministre des Affaires étrangères
et de la Coopération au Développement,*

R. VAN ELSLANDE.

Le Ministre de la Défense Nationale,

P. VANDEN BOEYNANTS.

Le Ministre de la Santé publique et de la Famille,

J. DE SAEGER,

Le Ministre de la Justice,

H. VANDERPOORTEN.

Le Ministre de l'Agriculture,

A. LAVENS.

Le Ministre des Communications,

J. CHABERT.

Le Secrétaire d'Etat à l'Environnement,

K. POMA.